

SALUTACIÓ

**Il·ltre. Sr. Alcalde-President de l'Excm. Ajuntament de Tarragona,
Senyores i senyors regidors de la Corpotació municipal,
Digníssimes autoritats,
Delegacions de les ciutats agermanades amb tarragona,
Senyores, senyors,**

Em permetran, senyores i senyors, agrair d'antuvi al Sr. Alcalde i Corporació municipal l'honor i la distinció que suposa per a mi fer el Pregó de la nostra Festa Major. Un honor i una distinció que, interpreto, es fa no solament envers la meva persona, sinó també a la comunitat universitària a la qual pertanyo, i molt especialment a la Facultat de Ciències Jurídiques de la URV, a la que he servit com a Degà en els darrers anys amb dedicació i il·lusió.

Agrair també la presència de tots vostès en aquest acte tan assenyalat, prova de l'estima i consideració que tenen envers la nostra ciutat, la Patrona i la seva Festa.

Fer un pregó per a una Festa Major és un orgull i un motiu de satisfacció. Però, tanmateix, crec no és gens fàcil. Els hi ho puc dir de cert, perquè per circumstàncies que ara no venen al cas, fa ja uns quants anys vaig tenir la ocasió d'assistir a la lectura de molts pregons dels diversos pobles i ciutats de les nostres comarques. Cal conèixer la història, la tradició, però també l'actualitat, el present i el futur d'aquella localitat per a intentar copsar, en un discurs encadenat i travat, quina és la vitalitat d'aquella gent i de la vila.

Si això és complex, fer **EL** pregó de la teva pròpia ciutat és encara més compromès. Hi ha per mig no solament l'honor que suposa a nivell personal, sinó també la responsabilitat derivada del prestigi dels anteriors pregoners¹. Tots ells van fer un pregó posant l'accent especial en els temes que els hi eren més propers degut a la seva activitat, i ens explicaren la seva visió de la festa principal de Tarragona.

Jo vull, des de la meva pròpia ciutat, fer de pregoner per a convidar tota la ciutadania a participar en aquesta Festa Major de Tarragona, tan esperada any rera any.

¹ Com han estat entre els més recents Màrius Carol (2002), Gorka Landaburu (2001), Joan Barril (1999), Géza Alföldy (1998), etc.; i en el record dels anys, M. Aurèlia Campany (1979), Narcís Serra (1980), Alexandre Cirici (1981) o el M. Hble. Josep Tarradellas (1984), sense oblidar a Joaquim Nadal, Frederic Porta (1996), José M. Díez-Alegria (1992) i molts altres.

PREGÓ SANTA TECLA 2003.- Dr. Antoni Jordà Fernández

Tanmateix, què és el que s'espera del Pregó, del Pregoner, en una festa major? Si el pregoner no és de la pròpia ciutat, hom creu que comentarà de forma notable i satisfactòria les excel·lències dels seus habitants. Però si el pregoner és de la mateixa ciutat, què es pot dir que no coneguin o sàpiguen els assistents? Seria absurd caure en el cofoisme extremat, en el que vulgarment diríem l'"autobombo". Com deia un altre pregoner el 1997, el Dr. **Eudald Carbonell**, "La Tarragona dels tòpics no m'interessa".

Per a fer el Pregó, vull expressar davant d'aquest digne auditori algunes reflexions sobre alguns temes, com si fossin una mena dels tres tocs que anuncien el Pregó i recorden tothom que la Festa ja és aquí:

*ALGUNS MOMENTS SINGULARS DE LA VIDA DELS TARRAGONINS.

*ELS MUNICIPIS AVUI, DESPRÉS DE 25 ANYS DE CONSTITUCIÓ DEMOCRÀTICA.

Són temes alguns dels quals m'han ocupat en els darrers anys, des de l'àmbit de la recerca de la història i del dret, i que em serviran per a fer aquest Pregó en honor de Santa Tecla i dels tarragonins.

Però abans de continuar, permetin-me recordar algunes coses sobre la nostra Patrona i la seva festa, que és la Festa Major de Tarragona.

Val a dir que, documentalment, no es pot demostrar a Tarragona la devoció a Santa Tecla abans de la restauració cristiana medieval. Així ho indicava ja fa gairebé cinquanta anys Mn. **Andreu Tomàs Àvila**. Entre la història i la llegenda es pot situar la personalitat de Tecla: ens diu la tradició que fou una donzella d'Iconi (Àsia Menor), que escoltant la Paraula de Sant Pau es convertiria al cristianisme i el seguiria fidelment. Empresonada per les seves creences cristianes, fou sotmesa a turment, que diu la tradició no l'afectà, i morí molt vella, abans del 65, a Selèucia.

El seu culte va conèixer una gran difusió tant a Orient com a Occident, en especial després de l'aparició de les apòcrifes *Actae Pauli et Theclae* (ca. 180), criticades per **Tertul·lià**, en la seva obra *De Baptismo*, 17, tot i advertint que un prevere d'Àsia menor, en el segle II, havia confessat que per amor i dedicació a Sant Pau, havia escrit aquella obra sobre els seus fets, incloent la vida de Tecla, admetent la falsedat de l'escrit. **Sant Jeroni**, en *De viris illustribus*, 7, també citava aquest fet i s'en feia ressò. Tanmateix, algun autor, com **Erbetta** (M. Erbetta, *Gli Apocrifi del Nuovo Testamento* (Casale Monferrato 1966-1981), III, 246.] ha indicat que "no hi ha cap motiu per a negar l'existència d'una jove Tecla a Iconi", batejada

PREGÓ SANTA TECLA 2003.- Dr. Antoni Jordà Fernández

per Pau, que es posà al servei dels habitants de Selèucia: aquestes dades serien el nucli històric a partir del qual es crearia tota la tradició envers el seu culte, centrat en aquesta vila d'Àsia Menor, on fou bastit un santuari a finals segle IV.

La documentació històrica no prova, doncs, l'origen o fet inicial d'aquelles llegendes i tradicions. Alguns autors (els Drs. **Josep Vives i Jeroni Claveras**) s'inclinen per la introducció del culte a Hispània en època visigòtica, procedent del pròxim orient. S'ha parlat també de la possible relació d'una *beata Tecla*, egípcia, documentada per una llosa funerària localitzada a la zona del cementiri propera a la Necròpolis. No sembla, però, que tingui relació més que per la coincidència de noms.

Altres autors (**Emili Morera, Àngel del Arco, Isidre Gomà**), pensen en una possible influència bizantina que arribaria a Tàrraco durant el segle V i VI, a causa de persecucions religioses. El cert és que el culte a Santa Tecla es va popularitzar a l'Orient cristià, grec, sirià, copte, armeni, àrab i etiop, i penetrà a Occident a les regions on s'implantà la litúrgia gal·licana, de molta similitud en els seus orígens amb la siriaca.

El nom de Tecla és prou conegut en l'antiguitat cristiana, i així Santa Tecla va figurar en nombrosos *Martyrologiums*. Consta al *Martyrologium Hieronymianum* (segona meitat segle V), i al martirologi de Beda el Venerable (segle VIII). Va passar després al *Martyrologium romanum* (1584), fins que, dissortadament, en l'edició de l'any 2001, ja no va ser inclosa.

Sigui com sigui, l'any 1091, quan el papa Urbà II atorgà el pal·li al bisbe Berenguer Sunifred, li recordava que només podria usar-lo en determinades festivitats, entre elles la de Santa Tecla [*in solemnitatibus etiam Sanctae Virginis Teclae*]. Aquest fet podria ajudar a interpretar que el culte ja existia en època anterior a la restauració cristiana de Tarragona. Posteriorment, en la carta de donació de la ciutat (1118) atorgada per Ramon Berenguer III a favor de l'arquebisbe Sant Oleguer, s'esmenta que l'Església de Tarragona es troba dedicada a Santa Tecla des de temps passats, circumstància que podria assenyalar una vinculació definitiva del culte a la santa per part dels tarragonins. Val a dir que els seus atributs, la palma i la creu, foren canviats per la palma i la Tau grega, emblema i inicial de la ciutat.

Santa Tecla va ésser la titular de l'antiga seu, i quan aquesta primitiva catedral deixà d'existir, s'edificà al segle XIII una capella a nom seu. És també la titular actual de la catedral.

PREGÓ SANTA TECLA 2003.- Dr. Antoni Jordà Fernández

El concili provincial convocat (1277) per l'arquebisbe Bernat d'Olivella declarà, el dia de Santa Tecla festiu per tota la província eclesiàstica:

"Essent l'Església de Tarragona cap i mare de tota la província de Tarragona, bastida a invocació i amb el títol de santa Tecla verge i màrtir, raó per la qual tots i cada un d'aquesta província són obligats a invocar-la i venerar-la, tot renovant les constitucions donades pels nostres predecessors sobre això, Volem i diem fermament, i manem en virtut de santa obediència a tots i cada un dels nostres sufraganis, que observin les constitucions donades en el sacre concili de Tarragona sobre l'observança de la festa de Santa Tecla, a saber, que facin celebrar a les seves ciutats i diòcesis, amb abstenció de tota mena de treball servil, la festa de Santa Tecla verge i màrtir, que se celebra el 23 de setembre".

[Cap. 35: Sobre l'observança de la festa de santa Tecla, Concili provincial de Tarragona, 1277]

A començament del segle XIV, el rei Jaume II sol·licità al rei Oixiu d'Armènia una reliquia de la santa. El 1321 el braç de la santa arribà a la catedral de Tarragona. És en aquesta magna obra on destaca especialment l'altar major. L'arquebisbe Dalmau de Mur encarregà a Pere Joan, autor de la façana lateral del palau de la Diputació del general a Barcelona, la construcció del retaule de l'altar major de la Catedral. Els treballs [iniciats el 1429], es dedicarien al martiri de Santa Tecla, configurat una impressionant obra d'alabastre policromat, ben estudiada per **Mn. Salvador Ramon**.

La devoció popular a la Santa patrona anava creixent; ho podem comprovar, per exemple, en aquesta deliciosa composició, escrita a mà, qui sap per qui, en el primer full del *Breviarium* de l'arquebisbe Pere de Urrea (ca. 1485), imprès a la nostra ciutat per Nicolau de Spindeler i més tard (1499, 1523) per Johan Rosenbach:

“Tecla, Virgo pia,
sis mihi tutrix et guia;
ne cadam in infernum
sed gaudeam vitam aeternam”

(Citada per **Joan Serra Vilaró**, *Santa Tecla la Vieja. La primitiva catedral de Tarragona*, Tarragona 1960).

PREGÓ SANTA TECLA 2003.- Dr. Antoni Jordà Fernández

Segles després, el papa Innocenci XII, el 1692, va autoritzar el rès de Santa Tecla amb missa i octava privilegiada. I el dia de Santa Tecla del 1775 fou beneïda la nova i esplèndida capella en el seu honor, obra de l'arquitecte Josep Prat, que substituïa la primera capella situada a l'absidiola romànica.

La celebració de la festivitat de la Santa Patrona és la Festa, la Festa per antonomàsia, la Festa Major. No els parlaré de la llarga evolució que ha viscut la festa durant ja gairebé set-cents anys. Tan sols voldria acostar-me per uns moments als darrers anys, que probablement són els de la seva eclosió brillant i massiva, deixant de ser una festa local per a convertir-se en una Festa que atreu a milers de persones.

La Festa Major no es fa com un espectacle festiu i estiuenc pel turisme que visita la ciutat i la Costa Daurada, sinó com el manteniment d'una tradició centenària que dona sentit a la ciutat. El Seguici Popular, de tradició en les festes del Corpus i de Santa Tecla, ja existia el 1321, amb participació de "diables" des del segle XIV, i la presència en diferents moments posteriors del Drac, l'Àliga, la Mulassa, el Bou, la Cucafera, el Magí de les Timbales, els Gegants i els Nanos, els diferents balls i danses (Ball de Bastons, Ball de Patatuf –l'únic que no és originàriament tarragoní-, Ball de Cercolets, Ball de Dames i Vells, Ball de Pastorets, Ball de Gitanes, Ball de Serrallonga, Ball de Diables) etc.

Sorprenentment, tot i el patronatge sobre la ciutat, Santa Tecla no compta a Tarragona amb una presència urbana que sigui prou destacada. De fet, si es revisa el nomenclàtor urbà, només trobem un carrer de Santa Tecla, el que s'obrí a finals del segle XVI en el lloc que ocupava l'antic Hospital abans del trasllat a la seu de l'actual Hospital de Sant Pau i Santa Tecla (1587-1588). Des d'aleshores, ja fa més de quatre-cents anys, cap altra carrer, plaça o avinguda ha rebut el nom de la Patrona, excepció feta, a mitjan segle XIX, del carrer Nou de Santa Tecla a la part baixa de la ciutat.

Potser ja és arribada l'hora en què els tarragonins, que tants diners (jo diria que masses) i esforços esmercen en celebrar les festes de la seva Patrona, li dediquin alguna obra singular i especial que la recordi com cal *ad perpetuam rei memoriam*.

Seria un acte de justícia, un acte degut de reconeixement a totes les generacions dels nostres avantpassats, tarragonins i tarragonines, que amb devoció també recordaven i celebraven la festa de la Patrona.

I també seria un acte de record envers aquells tarragonins que un dia de Santa Tecla de fa cent vint-i-nou anys, l'any 1874, van

PREGÓ SANTA TECLA 2003.- Dr. Antoni Jordà Fernández

veure com l'aigua es desbordava i posava en greu perill les seves vides. Fou un dia tràgic de Festa Major de Santa Tecla, amb tarragonins morts, que si més no mereix també un moment de record i de significació emblemàtica.

Em permetran, senyores i senyors, que faci un prec al Sr. Alcalde i corporació municipal. En aquesta nova etapa que avui s'inicia entorn del Pregó i del Pregoner de la festa de Santa Tecla, seria ben singular que el Pregoner pogués fer en aquest acte una *desiderata*, un desig o petició adreçada a l'Ajuntament.

Una petició que, al meu entendre, hauria de complir el següents requisits:

*que fos potestatiu de la corporació municipal la seva acceptació o rebuig.

*que la seva resolució estès dins l'àmbit competencial de l'Ajuntament.

*que no significués cap tipus de cost econòmic addicional.

*que beneficiés al conjunt de la ciutadania, i no perjudiqués a tercers.

D'alguna manera, el pregó afegiria a la tradició ja existent un toc de modernitat i d'implicació ciutadana en el quefer diari.

Queda feta la proposta, senyor alcalde. I també la meva *desiderata*...

PRIMER ASPECTE: "ALGUNS MOMENTS SINGULARS DE LA VIDA DELS TARRAGONINS".²

No es tracta ara de fer un seguit de comentaris erudits sobre la història de la ciutat. Altrament, m'interessa comentar alguns moments de la vida dels tarragonins, potser no massa coneguts, però que en canvi tenen una senzillesa i una sensibilitat prou destacades.

Un primer moment.

M'interessa destacar l'amor que es dispensava als infants a la Tàrraco romana. Poques cultures han palesat de forma més real la crueltat del tracte a les persones (com així ho reconeixia el dret romà vers els esclaus, considerats una *res mobilia*), i alhora una tendresa envers els seus infants. Per a resseguir aquest darrer aspecte, podem simplement llegir embadalits algunes "laudes" sepulcral de la Necròpolis paleocristiana de Tarragona:

*Així, en una inscripció sepulcral d'un infant corresponent a l'any 393 (RIT=**Géza Alföldy**, *Die römischen Inschriften von Tarraco*, núm. 944), Es diu: "Martúria, que va viure innocent quatre anys. Va morir al primer any del consolat d'Eugeni August. Martíria, que visquis amb els benaurats".

*O la que indicava al segle IV: *Dulcissimae filiae memoriam Siricae annorum II, Acleus pater fecet* (RIT 993). [A la dolcíssima memòria de la Sirica, de dos anys; ho feu Acleus, el seu pare]

*Era un moment de convivència de les diferents religions, com ho exemplifica aquest altra inscripció funerària d'un nen, corresponent al segle IV, que es va localitzar a la necròpolis situada a la Via Augusta, i és, segons Alföldy, el document epigràfic més tardà del paganisme a Tàrraco: "Als déus Manes. Per al seu ben merescut fill, Nepotianus, que visqué vuit anys, vuit mesos i dinou dies, va fer (aquest monument) la seva desgraciada mare, Rectina".

Totes elles, a més, expressen aquella tendresa i afecte que **Juvenal**, (*Sat.*, XIV, 47) demanava: *Maxima debetur puero reverentia*, és a dir, a l'infant se li deu la més gran consideració.

² Les referències d'autors tarragonins s'han extret de l'obra editada per **Marià CASAS HIERRO**, *Cal lípolis ciutat bella* (Tarragona 1989).

Un segon moment: la presència d'altres cultures a la ciutat.

La presència a la nostra ciutat de diverses cultures i religions de forma més o menys simultània no és nova. Tenim indicadors que ens mostren com a Tarragona, jueus i musulmans van deixar algun record de la seva presència. Vegem-ne algun exemple:

"Tarraguna és el nom d'una petita aldea o poble, a al-Andalus, contigua a les dependències de Tortosa. Fou una antiga ciutat a la vora del mar".

Iaqút, *Mu'yam al-buldan*, (segles XII-XIII).

"Aquesta és la sepultura de rabí Hayyim ben R. Isach. Morí el mes de Nissán de l'any 50(60). Entri en la Pau; reposen sobre el seu jaç (els qui seguien el camí dret.[Is. 57. 2]..."

Làpida funerària (s. XIV), adossada a la casa del Degà (C/ Escrivanies Velles). Correspon al 20 d'abril de l'any 1300. [Traducció de Gabriel Secall].

Però aquesta convivència no va tenir una continuïtat estable, sinó que fou limitada i eradicada dins d'un espai històric i polític molt diferent de l'actual. Avui, la situació i el context són uns altres. Unes frases ens poden il·lustrar al respecte de com van canviant les coses:

Has vist aquells soldats de la postal abans d'anar a alguna guerra d'Àfrica a fer de matamoros? Ara els moros han tornat, pacífics i pobres. Viuen en pisos d'olor de claveguera, al carrer Civaderies, a Sant Pere i Estuves, a prop del "Aquí te espero", nom recargolat per un ofici vell. Ells i elles també són tarragonins. Tant com l'avi, quan va arribar des de València fent la via del MZA. Són els nous tarragonins. Com aquell negre català que em fa les fotocòpies amb una rialla de dents blanques i cabells cargolats. O el fill de la Carmen, que va arribar de Villacarrillo, i que ara té un fill que vol la terra lliure...

Enric Olivé i Serret, *Fotos velles* (1989).

PREGÓ SANTA TECLA 2003.- Dr. Antoni Jordà Fernández

Els valors de la igualtat, la tolerància, la convivència i la solidaritat tenen una concreció no solament moral sinó també jurídica, i són fites irrenunciables de la nostra època, on la defensa dels drets humans és una exigència de primer ordre que no té gairebé fronteres. L'acollida en la ciutat, en el nostre país, de famílies i persones que provenen d'altres cultures i països ens planteja problemes nous i situacions diverses, que no sempre compten amb una fàcil solució i encaix en la nostra societat. I paraules com multicultural, intercultural, integració, etc. no tenen la mateixa significació.

Cal ser prudent en els conceptes, i saber exactament què volem fer de la nostra ciutat en el futur on un percentatge elevat de la població no parlarà la nostra llengua, no s'integrarà en la nostra cultura i mantindrà costums i actuacions molt allunyades dels valors abans esmentats, especialment el de la igualtat entre les persones sense distinció de sexe.

No solament cal reflexionar sobre el tema: cal actuar. Les institucions, les entitats, els particulars, han de prendre tots plegats una actitud positiva i realista sobre la immigració, que fugint d'actituds demagògiques, irracionals, crispades o simplement conformistes, es plantegin el repte de construir dia a dia una societat millor, on tothom tingui cabuda alhora que es respecten els valors sobre els que hem edificat aquest món.

SEGON ASPECTE: ELS MUNICIPIS AVUI, DESPRÉS DE 25 ANYS DE CONSTITUCIÓ (1978-2003).

Fa uns dies (el 10 de setembre de 2003), l'Ajuntament de Barcelona va publicar un anunci a la premsa que deia: **“Mantenir els records vius és el que ens permet donar valor a la llibertat”**.

És ben cert, sens dubte. I trobant-me un dia com avui a la Casa de la Vila, a l'Ajuntament de la ciutat, obliga, si més no, a fer unes breus reflexions i records sobre els municipis i la seva evolució en aquests 25 anys de democràcia. És un tema prou important i que afecta tota la ciutadania. També a la de Tarragona.

Els vint-i-cinc anys de funcionament dels Ajuntaments democràtics han servit no solament per acostar molt més directament aquestes institucions als ciutadans, que les han fet seves en configurar-les de forma representativa, sinó també per a resoldre molts problemes pendents pel que fa a prestacions de serveis en un societat moderna i avançada.

Els ens locals supramunicipals (províncies, comarques) no han d'impedir que els municipis rebin els recursos financers suficients pels ajuntaments. Semblantment, aquests ens i les CCAA han d'evitar la temptació de controlar la vida municipal mitjançant les autoritzacions, aprovacions i altres importants mesures de control de l'activitat local, evitant que les tècniques de col·laboració i coordinació amaguin unes veritables tècniques d'imposició de directrius.

És convenient assegurar la representativitat de les corporacions locals, possibilitant els mecanismes necessaris per augmentar la participació ciutadana, millorant la transparència i la publicitat de la gestió local, que s'ha de basar cada vegada més en una necessària estabilitat de l'acció de govern i el respecte a les minories dins de les corporacions. Tot això evitant l'obstruccionisme i el transfuguisme, com algunes normes legislatives pretenen assolir, sense massa èxit, sigui dit de pas.

I, especialment, evitant al màxim el lamentable espectacle ple d'obscenitat que suposa per a la ciutadania comprovar com els seus representants pacten i acorden repartiments temporals dels escons o presidències de corporacions, en un mercadeig certament poc edificant que respon no tant a una estratègia política coherent, sinó als personalismes més impresentables.

PREGÓ SANTA TECLA 2003.- Dr. Antoni Jordà Fernández

Per altra banda, la necessària reforma electoral és ja una exigència després de vint-i-cinc anys de democràcia, i ha d'afectar no solament al tema del finançament dels partits polítics, sinó també i especialment a la formació de les llistes electorals, fent-les obertes i permetent que els electors tinguin la veritable última paraula sobre els seus representants i assegurant que els candidats siguin persones vinculades als municipis, on no solament hi paguin els seus impostos, sinó també es preocupin de debò i resolguin els problemes dels seus convinguts.

Els ajuntaments d'avui, en una societat canviant, moderna i dinàmica, han de fer front a problemes que no són nous, però que ara exigeixen unes solucions més complexes. El respecte al medi ambient, l'eliminació dels residus i el control de la contaminació, les polítiques d'integració social són alguns dels reptes pendents més importants, en els que els ajuntaments han de poder dir la seva opinió i se'ls ha de tenir molt en compte si no volem crear projectes que després són inaplicables.

CLOENDA

És hora ja de cloure, és hora ja d'acabar el Pregó.

Cada ciutat és el resultat de la coincidència en l'espai i en el temps d'unes circumstàncies que han configurat i moldejat una fesomia singular, original, pròpia, que possibiliten que avui tingui un seguit d'elements diferenciadors respecte d'una altre ciutat, per molt propera que es trobi, per molt coincident que puguin ser els seus orígens.

La relació entre el passat i el present és una relació difícil d'entendre, i encara més difícil d'acceptar. Ja deia **Sèneca**, en una de les seves cartes a Lucili, que qui no sap aprofitar el present sempre resta a l'aguait i amb por del futur. Hi ha persones, generacions, ciutats i fins i tot pobles que no s'adonen del seu potencial, de la seva pròpia realitat (més o menys perfecta) i frisen i desesperen esperant un futur millor, que no arriba, i pel que res fan per a que arribi, finalment.

N'hi ha d'altres, tanmateix, que no obliden en cap moment on són, com són, i per que són com són, que recorden abastament i de manera constant quines han estat les seves marques originals, les seves empremtes, també els seus límits. La seva història, en cada moment, en cada època, no és altra cosa que la seva realitat, la seva presència, la seva existència. El seu passat és el seu present, perquè el present es fa dia a dia des del passat.

Jo crec, sincerament, que Tarragona, amb l'ajuda dels tarragonins, és una mostra fefaent d'aquest darrer model. És el model de futur.

Com diu l'adagi clàssic, *Ne quid nimis* (**Aristòtil**, *Rethorica*, 2 1389b 23-25), "Gens en excés". Hi ha un temps pel pregó, i un temps per a la festa, per a divertir-se i gaudir-ne plenament. **Hesíode** (*Op. Et. dies* 694) afirmava o advertia: "Conserva la mesura: en cada cosa, el millor és en el punt mig".

Convé ja finir-lo. I com no es podia fer d'altra manera, és del tot necessari recordar aquí alguns dels versos dels Goigs dedicats a la Patrona que protegeix la ciutat:

"De tots los desta Ciutat
ab rahò vos sou Patrona,
puix la Seu de Tarragona
te lo vostre bras sagrat;
y puix es tan poderòs,
que li sobra la virtut.
Enterposaulo Senyora
entre nosaltres, y Deu,

PREGÓ SANTA TECLA 2003.- Dr. Antoni Jordà Fernández

que no alce lo bras seu
contra la gent pecadora;
ò Martyr nons dexeu vos
puix lo Poble à vos acut".

Goigs de la Gloriosa Verge, y Protomartyr Santa Tecla, Patrona de la Santa Iglesia Metropolitana de Tarragona, Primada de las Españas (1695).

Acaba , ara sí, el pregó.

Us convido a tots plegats a participar en aquesta Festa, a viure intensament els seus actes, a recordar els orígens de la Festa i commemorar, com ho han fet durant centenars d'anys tots els tarragonins, a la Patrona, a Santa Tecla. Com diu el nostre alcalde, "recordar coses que ja sabem forma part, també, de la tradició" (Ban de crida a les festes de Santa Tecla, 2003).

I us convido també a mirar cap al futur, per tal de viure en una ciutat encara més pròspera, oberta i tolerant, on les persones se sentin protagonistes i també responsables de la vida col·lectiva que tots, com a ciutadans, estem creant dia a dia, any rera any.

TARRAGONINS, TARRAGONINES, BONA FESTA MAJOR!
Moltes gràcies.

Dr. Antoni Jordà Fernández,
Pregó de Santa Tecla, 21 setembre 2003.